U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **N. D. O.,** zast. JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem, se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2012, č. j. 32 Az 1/2012 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Ramešovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2011, č. j. OAM-62/ZA-ZA06-P12-2011, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2012, č. j. 32 Az 1/2012 - 40, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítnuta. Soud uvedl, že žalobce byl spolu s otcem zajat příslušníky hnutí Delta Nigeru, jeho otce únosci zabili. Výpovědi žalobce se rozcházely v otázce výkupného; v každém případě se žalobce po zabití otce domáhal pomoci od armády a tato pomoc mu byla poskytnuta. Nebylo tedy možné dospět k závěru, že státní orgány neposkytly žalobci pomoc v zemi původu. Soud uvedl, že nechce zlehčovat násilnou smrt žalobcova otce, nicméně žalobci újma způsobena nebyla, únosci jej dokonce opakovaně propouštěli, aby přinesl další výkupné a žalobce se do jejich tábora dobrovolně vracel. Soud uvedl, že své problémy mohl žalobce řešit přesídlením do jiné části Nigérie nebo využít možnosti přesídlení v rámci států ECOWAS.

Soud se ztotožnil i se všemi ostatními výroky rozhodnutí žalovaného a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem doplněné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že má odůvodněný strach z hrozeb soukromých osob. Popsal situaci týkající se únosu a uvedl, že mu sice pomohl vojenský kontingent, ale přesto nelze říci, že by v zemi jeho původu byla dostupná ochrana ohrožených osob, neboť zde chybí funkční systém policejní a justiční ochrany. Podle stěžovatele měl žalovaný dospět k závěru, že stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování, neboť je zřejmé, že země jeho původu tolerovala jeho ohrožení a neposkytla mu náležitou ochranu; proto měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Žalovaný ani soud se nezabývaly faktickým fungováním mocenských struktur v Nigérii. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2012, č. j. 32 Az 1/2012 - 40, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v případě stěžovatele účinně zasáhla armáda proti členům hnutí Delty Nigeru. Jiné možnosti pomoci v zemi původu, včetně možnosti přesídlení, stěžovatel nevyužil. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že mu nemohou státní orgány v zemi původu poskytnout ochranu, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupný též na www.nsssoud.cz, podle něhož *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V řízení bylo zjištěno, že v situaci, kdy byl stěžovatel v ohrožení ze strany únosců, mu účinně pomohla armáda. V dalších záležitostech se však na státní orgány v zemi původu neobrátil, ač tak učinit mohl, přičemž tento závěr

žalovaného i krajského soudu nebyl popřen výpovědí stěžovatele ani na základě zpráv o situaci v zemi původu stěžovatele.

Rovněž z další judikatury Nejvyššího správního soudu, vyjádřené např. v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, nebo v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz, vyplývá, že problémy stěžovatele se soukromými osobami v zemi původu nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jsou státní orgány v zemi původu schopny poskytnout žadateli o mezinárodní ochranu pomoc a tato skutečnost není v řízení vyvrácena. Proto v situaci, kdy armáda stěžovateli pomoc neodmítla, nebylo důvodu se domnívat, že by mu byla další případná pomoc v zemi původu odepřena.

Se skutečností, že stěžovatelovu obavu z jednání členů hnutí Delta Nigeru nelze považovat za odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu zákona o azylu, se již Nejvyšší správní soud vypořádal např. v usnesení ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7 Azs 50/2007 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, neboť, jak bylo v citovaném rozhodnutí uvedeno, se nejedná o jednání trpěné, podporované či prováděné státní mocí.

S ohledem na výše uvedená rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud správně posoudil rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany žalobci jako zákonu odpovídající. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 2. 2013, a za dva s nimi související režijní paušály, tedy ve výši 2 x 3100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 6800 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6800 Kč. Jelikož advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Částka daně pak činí 21 %, tedy 1428 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 8228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu